

Arrest

nr. 333 287 van 25 september 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat L. CEUNEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 oktober 2024 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van dhr. A.K.M.

1.2. Op 16 juni 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar: De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 25/10/2024 een visumaanvraag werd ingediend voor M., N.E. (...) °03.04.2003, van Ethiopische nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke echtgenoot A., K.M. (...) °01/01/2001, van Ethiopische nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerd huwelijkscertificaat werd voorgelegd, afgeleverd op 03/10/2024 door de 'sharia Supreme Court' voor een huwelijk dat op 07/03/2021 plaatsvond.

Overwegende dat krachtens artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

Overwegende dat de huwelijksakte die ter ondersteuning van de aanvraag wordt voorgelegd in dit geval echter niet werd gelegaliseerd door de Belgische autoriteiten.

Bijgevolg kan het document niet worden weerhouden om de huwelijksband vast te stellen. Het visum wordt geweigerd."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in samenhang met de schending van de artikelen 10, §1, eerste lid, 4°, 11, §1, tweede lid en 12bis, §§5-6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"(...)

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

(...)

De onjuiste en onvoldoende motivering hangt immers samen met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

(...)

Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonst dat zij een huwelijksband heeft met de heer A. (...)

Zij motiveert in de bestreden beslissing als volgt:

"(...)."

Verwerende partij meent aldus dat ter staving van de huwelijksband tussen een derdelander en een erkend vluchteling uitsluitend een gelegaliseerde huwelijksakte kan voorgelegd worden.

Hierbij miskent zij pertinent art. 11 §1, 2e lid, eerste alinea Vw. dat bepaalt:

"(...)" (eigen onderlijning)

In deze is verwerende partij verplicht de cascaderegeling toe te passen zoals bepaald in art. 12bis, §5-6 Vw., dat bepaalt:

"(...)" (eigen onderlijning)

Verwerende partij verwijst in haar beslissing nergens naar hogervernoemde bepalingen, noch motiveert hierover, waardoor verzoekster aanneemt dat deze geenszins in overweging werden genomen.

De Vreemdelingenwet is nochtans duidelijk; wanneer de gezinsband niet met officiële documenten kan worden aangetoond, moet rekening gehouden worden met "andere geldige bewijzen. Indien ook dit niet mogelijk is, kan verwerende partij overgaan, of over laten gaan tot een onderhoud met de vreemdelinge en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009) wordt in dit verband nog gesteld:

"De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft. Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. « andere geldige bewijzen »; Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. Een onderhoud of een aanvullende analyse Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen.”

(...)

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van « andere bewijzen »

1) « Andere bewijzen » van de afstammingsband (...)

2) « Andere bewijzen » van de huwelijksband of het partnerschap

De « andere bewijzen » van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;

- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;

- Religieuze akte;

- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;

- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;

Vervangend vonnis;

- enz.”

(eigen onderlijning)

In casu werd een akte van het religieuze huwelijk tussen verzoekster en de heer A. (...) voorgelegd.

□ Stuk 2 – Religieuze huwelijksakte verzoekster en de heer A. (...) + vertaling

Verzoekster verwijst eveneens naar de verklaringen van de heer A. (...) bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tijdens zijn gehoor van 13.12.2023.

Hij verklaart over de huwelijksband als volgt:

“Vertel eens over uw dagelijks leven in Gondar voor uw huwelijk. Hoe zag uw dag er uit zo?

Het was goed. Ik kon geld sparen. Als je je werk goed doet kan je geld sparen en toen ik genoeg geld had, heb ik haar ten huwelijk gevraagd.

Ik las dat u getrouwd bent in 2021 met M. (...) (sic.) E.M. (...) in A. (...). Is dat correct?

Bij ons is het 2013. Ja A. (...). Haar ouders wonen daar en daarom was het huwelijk daar.

Waar ligt dat precies A. (...)? Ik vond dat niet terug.

Dat ligt dicht tegen Humera. Ongeveer 50 km van Humera.

(..)

Was dat een huwelijk dat geregeld werd door de familie?

We waren verliefd. En dan later onze familie verwittigd. Een klein huwelijksfeest.”

□ Stuk 3 – notities gehoor CGVS d.d. 13.12.2023

Voorts werden nog foto's van de huwelijksceremonie bijgevoegd in het dossier.

□ Stuk 4 – foto's huwelijksceremonie

Gelet op het feit dat de verklaringen van de heer A. (...) in tempore non suspecto werden gedaan en dat ze volledig stroken met de gegevens verstrekt tijdens de visumaanvraag is het geenszins kennelijk redelijk dat verwerende partij zich volledig vastpint op het niet voorhanden zijn van een gelegaliseerd huwelijkscertificaat. In casu kwam het verwerende partij toe zorgvuldig onderzoek te voeren aangaande alle elementen van het administratief dossier waarvan zij kennis had.

Uit het geheel van voorhanden zijnde documenten kon aldus duidelijk blijken dat er wéldegelijk een huwelijksband bestaat tussen verzoekster en haar echtgenoot, de heer A. (...)

Indien zij op basis van het dossier onvoldoende zekerheid zou hebben gehad over het bestaan van de huwelijksband, had zij ook nog de mogelijkheid om over te gaan tot een persoonlijk onderhoud met verzoekster en haar echtgenoot.

Uit de motieven van bestreden beslissing blijkt immers ook niet waarom verwerende partij de voorgelegde documenten, met name; de religieuze huwelijksakte en de foto's van de ceremonie – in samenlezing met de verklaringen bij CGVS – niet aanvaardt als “andere geldige bewijzen” in het licht van alle aanwezige elementen in het dossier.

De geldende Europese wetgeving en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie op dit punt, in samenlezing met artikel 12bis van de Vreemdelingenwet laat nochtans geen twijfel bestaan over de vaststelling dat een aanvraag gezinshereniging van een vermoedelijk echtgenoot van een erkend vluchteling niet mag worden geweigerd louter wegens het ontbreken van officiële bewijsstukken. 1 Naar analogie; RvV, 30 juni 2016 (nr. 170.949), T.Vreemd. 2017, nr. 1, 56.

Het standpunt van Uw Raad hieromtrent is eveneens duidelijk.

Door het verzoek om gezinshereniging af te wijzen, zonder over te gaan tot een correcte beoordeling van de “andere geldige bewijzen” overeenkomstig artikel 12bis §5-6 Vw., schendt de bestreden beslissing artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Overigens blijkt dat verwerende partij verzoekster op 31.10.2021 om bijkomende stukken heeft gevraagd (m.n. legalisatie geboorteakte en attest goed gedrag en zeden).

Zij heeft verzoekster op geen enkel moment bijkomende stukken opgevraagd voor wat betreft het bewijs van de huwelijksband, waardoor hij er redelijkerwijze wel van kon uitgaan dat de door hem aangebrachte bewijselementen voldoende waren om de huwelijksband te bewijzen.

□ Stuk 5 – e-mail Belgische Ambassade 31.10.2025

De weigeringsbeslissing kwam dan ook als donderslag bij heldere hemel en is kennelijk onredelijk.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt te kort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat op basis van de flagrante schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een visumaanvraag indient teneinde haar vermoedelijke echtgenoot in België te vervoegen, dat zij ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerd huwelijkscertificaat heeft voorgelegd, afgeleverd 3 oktober 2024 door de sharia Supreme Court voor een huwelijk dat op 7 maart 2021 plaatsvond, dat een buitenlandse authentieke akte moet gelegaliseerd worden om in België te worden voorgelegd en dat de voorgelegde huwelijksakte echter niet werd gelegaliseerd door de Belgische autoriteiten, waardoor het document niet kan worden weerhouden om de huwelijksband vast te stellen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het

bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Uit de bij de Raad voorliggende gegevens komt naar voor dat de verzoekende partij momenteel verblijft in Ethiopië. Vanuit dit land verzocht zij op 25 oktober 2024 om een visum gezinshereniging om haar echtgenoot, die hier werd erkend als vluchteling (administratief dossier, stuk nr. 34), te vervoegen in België. De beoogde gezinshereniging kadert bijgevolg binnen artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(..)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die zich in verband met het verzoek om internationale bescherming of de aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid bedoeld in artikel 57/38 op het grondgebied van het Rijk bevinden, maar zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming en voor zover de gezinsbanden reeds bestonden voordat de vreemdeling die begeleid wordt in het Rijk aankwam en de toelating tot verblijf verenigbaar is met de persoonlijke juridische status van het familielid:

a) de buitenlandse echtgenoot, die met hem samenleeft, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan achttien jaar;

(...)”

Verder luiden de relevante bepaling van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1.

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 2.

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, §5, niet is voldaan, (...).

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§ 3. (...)

§ 3bis. (...)

§ 4. (...)

§ 5.

Wanneer het familielid of de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45 of van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6.

Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§7. (...)"

Artikel 12bis, §§ 5-6 van de Vreemdelingenwet betreft aldus de specifieke situatie van aanvragen met het oog op de gezinshereniging met een gezinshereniger die de internationale bescherming geniet en met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden reeds bestonden vooraleer de gezinshereniger naar België kwam en waarbij de aanvraag niet vergezeld gaat van officiële documenten die aantonen dat er is voldaan aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband. In dit geval wordt rekening gehouden met "*andere geldige bewijzen*" die in dit verband worden overgemaakt. Bij gebreke hieraan kunnen de in §6 voorziene bepalingen worden toegepast, met name indien er geen officiële documenten "*overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie*" voorliggen, alsook geen "*andere geldige bewijzen*" kan de verwerende partij elk noodzakelijk geacht onderzoek en aanvullende analyse laten uitvoeren.

De voormelde bepalingen zijn er derhalve op gericht om, bij gebrek aan officiële documenten, te onderzoeken of de bloed- of aanverwantschapsband met de voormelde specifieke categorie van gezinsherenigers al dan niet op een andere manier als bewezen kan worden geacht.

3.5. Het gevraagde visum gezinshereniging wordt in essentie aan de verzoekende partij geweigerd omdat de huwelijksband met de referentiepersoon in België niet of onvoldoende werd aangetoond.

De verzoekende partij betwist niet dat de huwelijksakte die ter ondersteuning van de aanvraag wordt voorgelegd niet gelegaliseerd werd door de Belgische autoriteiten en er dus geen officiële documenten "*overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie*" voorliggen die de verwantschapsband met de referentiepersoon aantonen.

3.6. Voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden in de situatie van gezinshereniging met een vreemdeling die internationale bescherming geniet en waarbij de ingeroepen gezinsbanden reeds bestaan van voor deze vreemdeling naar België is gekomen, wat *in casu* het geval is, blijkt uit een lezing van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet dat is voorzien in een cascadesysteem. In beginsel dient de gezinsband met officiële documenten te worden aangetoond. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet rekening worden gehouden met "*andere geldige bewijzen*". Indien ook dit niet mogelijk is, kan verwerende partij "*overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren*". Overeenkomstig artikel 11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet mag in deze situatie de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009) wordt in dit verband nog gesteld als volgt:

"De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "andere geldige bewijzen" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde omzendbrief het volgende:

"3. "Andere geldige bewijzen"

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de "andere bewijzen"

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan "andere bewijzen" die "geldig" moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de "andere bewijzen" wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de "andere bewijzen" van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als "andere geldige bewijzen" van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de "andere bewijzen" al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband

De "andere bewijzen" van de afstammingsband zijn, met name :

- Geboorteakte, geboortecertificaat, geboortetest;
- Huwelijksakte die is opgesteld door de Belgische overheden die bevoegd zijn voor de burgerlijke stand en waarin de afstammingsband vermeld wordt;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Affidavit;
- Nationale identiteitskaart die de afstammingsband vermeldt;
- Huwelijkscontract waarin de afstammingsband vermeld wordt;
- Uittreksels van de geboorteregisters;
- Vervangend vonnis;
- enz.

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;

- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz.”

3.7. De Raad wijst erop dat artikel 12bis, §§ 5-6 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) (zie in deze zin de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, doc 51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

Artikel 11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts als volgt:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie”.

Deze bepaling vormt eveneens een omzetting van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2003/86/EG.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich over deze bepaling gebogen in zijn arrest C-635/17 van 13 maart 2019:

- “Onderzoek door de bevoegde nationale autoriteiten van een verzoek om gezinshereniging*
52 *Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten verrichten, volgt uit zowel artikel 5, lid 2, als artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat die autoriteiten over een beoordelingsmarge beschikken, met name bij het onderzoek van de kwestie of er al dan niet sprake is van gezinsbanden, en dat die beoordeling moet plaatsvinden overeenkomstig het nationale recht (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 59, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 74).*
- 53 *De lidstaten mogen de aan hen toegekende beoordelingsmarge echter niet zodanig gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en aan het nuttig effect van richtlijn 2003/86. Bovendien volgt uit overweging 2 van die richtlijn dat deze de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) neergelegde grondrechten en beginselen erkent (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 74 en 75).*
- 54 *Derhalve moeten de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 105; 23 december 2009, Detiček, C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punt 34, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 78).*
- 55 *Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 58).*
- 56 *Hieruit volgt dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 tegen de achtergrond van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest moeten worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en van artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 80).*
- 57 *De bevoegde nationale autoriteiten dienen in dit verband een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 81).*

58 Voorts moet rekening worden gehouden met artikel 17 van richtlijn 2003/86, volgens hetwelk verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld (arresten van 9 juli 2015, K en A, C-153/14, EU:C:2015:453, punt 60, en 21 april 2016, Khachab, C-558/14, EU:C:2016:285, punt 43), waarbij eveneens rekening moet worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden en culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 64).

59 Mitsdien dienen de bevoegde nationale autoriteiten bij de uitvoering van richtlijn 2003/86 en de behandeling van verzoeken om gezinshereniging met name een individuele beoordeling te verrichten, waarbij rekening wordt gehouden met alle relevante elementen van het geval en waarbij, indien nodig, bijzondere aandacht wordt besteed aan de belangen van de betrokken kinderen en aan het streven om het gezinsleven te bevorderen. Omstandigheden als de leeftijd van de betrokken kinderen, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij van verwanten afhankelijk zijn, kunnen in het bijzonder van invloed zijn op de omvang en de intensiteit van het vereiste onderzoek (zie in die zin arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 56). In elk geval en zoals gepreciseerd in punt 6.1 van de richtsnoeren mag een factor afzonderlijk niet automatisch tot een beslissing leiden.

Verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid

60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”.

Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

61 Zoals de advocaat-generaal in de punten 57 en 71 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt uit deze bepalingen dat de gezinshereniger en zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid de verplichting hebben om met de bevoegde nationale autoriteiten samen te werken, met name om hun identiteit en gezinsband vast te stellen alsmede de redenen die hun verzoek rechtvaardigen, hetgeen inhoudt dat zij, voor zover mogelijk, de gevraagde bewijzen verstrekken en, in voorkomend geval, de gevraagde toelichtingen en inlichtingen verschaffen (zie naar analogie arrest van 14 september 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, punt 38).

62 Deze samenwerkingsplicht impliceert derhalve dat de gezinshereniger of zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid alle relevante bewijselementen verstrekt om te beoordelen of de door hen aangevoerde gezinsband daadwerkelijk bestaat, maar ook dat zij antwoord geven op vragen en verzoeken daarover van de bevoegde nationale autoriteiten, dat zij zich ter beschikking van die autoriteiten houden voor gesprekken of andere onderzoeken en dat zij, wanneer zij geen officiële bewijsstukken kunnen overleggen waaruit de gezinsband blijkt, uitleggen waarom zij dat niet kunnen doen.

Onderzoek van de verstrekte bewijselementen en van de afgelegde verklaringen

63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniging de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.

69 Zoals eveneens in herinnering gebracht in punt 6.1.2 van de richtsnoeren, bepaalt artikel 11, lid 2, van die richtlijn immers expliciet, zonder dat daarbij sprake is van een beoordelingsmarge, dat het ontbreken van bewijsstukken niet de enige reden mag zijn voor de afwijzing van een verzoek en dat de lidstaten in dergelijke gevallen verplicht zijn om rekening te houden met andere bewijzen van het bestaan van een gezinsband."

Uit wat voorafgaat blijkt dat de lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat zij ertoe zijn gehouden om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de richtlijn 2003/86/EG en het nuttig effect ervan.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, gelezen in het licht van het voormelde arrest van het Hof van Justitie, laat geen twijfel bestaan over de vaststelling dat een aanvraag gezinshereniging van een vermoedelijke echtgeno(o)t(e) van een erkend vluchteling niet mag worden geweigerd louter wegens het ontbreken van officiële bewijsstukken.

3.7. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerd huwelijkscertificaat afgeleverd op 3 oktober 2024 voorlegt voor een huwelijk dat op 7 maart 2021 plaatsvond. Zij stelt dat het document, omwille van de niet legalisering conform artikel 30 van het WIPR, niet weerhouden kan worden om de huwelijksband vast te stellen en beslist, louter op grond van deze vaststelling, dat het visum wordt geweigerd.

Echter kan deze vaststelling in de situatie van de verzoekende partij niet volstaan om haar aanvraag tot gezinshereniging te weigeren. Zij houdt immers voor een gezinslid, met name de echtgenote, te zijn van een erkend vluchteling in België waarbij de ingeroepen gezinsband bovendien reeds bestond voor deze laatste naar België kwam.

De Raad herhaalt dat artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2003/86/EG, dat werd omgezet in artikel 11 van de Vreemdelingenwet, onder meer voorziet dat "[e]en beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter [mag] gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken", alsook dat een concrete beoordeling van de individuele situatie is vereist waarbij alle relevante factoren en omstandigheden in rekening worden gebracht.

De Raad leest nergens in de bestreden beslissing dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij, als Ethiopische (vermoedelijke) echtgenote van een in België erkend vluchteling, die momenteel in Ethiopië verblijft, wel in de mogelijkheid moet zijn om officiële documenten van de gezinsbanden voor te leggen, noch dat de verzoekende partij geen geldige reden heeft opgegeven waarom zij geen officieel document in verband met haar huwelijk, of gelegaliseerde huwelijksakte, kan voorleggen, noch dat zij (en de referentiepersoon) de op haar (hen) rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of dat er sprake is van fraude.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan ook niet blijken waarom de verwerende partij het voorgelegde niet-gelegaliseerde huwelijkscertificaat niet aanvaardt als "*andere geldige bewijzen*" in het licht van de al aanwezige elementen in het dossier, waaronder de verklaringen van de referentiepersoon bij de diensten van de verwerende partij ter gelegenheid van haar verzoek om internationale bescherming aangaande haar gezinsleden (administratief dossier, stuk nr. 33, vragenlijst CGVS, vraag 14) en de voorgelegde foto's.

3.8. Een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* de artikelen 10, §1, eerste lid, 4°, 11, §1, tweede lid en 12bis, §§ 5-6 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.9. Gelet op wat voorafgaat kan de verwerende partij niet ernstig voorhouden dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing een individueel onderzoek heeft gevoerd en hierbij rekening heeft gehouden met alle elementen die zich in het administratief dossier bevinden, minstens blijkt dit niet uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier. Waar de verwerende partij wijst op

de vragenlijst bij het verzoek om internationale bescherming van de referentiepersoon, die zich in het administratief dossier bevindt, en stelt dat op het eerste zicht de schrijfwijze van de naam verschillend is alsook de geboorteplaats, betreft dit een *a posteriori* overweging die niet in de bestreden beslissing of in het administratief dossier teruggevonden kan worden, zodat deze overweging niet vermag het vastgestelde gebrek aan zorgvuldigheid en/of in de motivering recht te zetten.

Waar de verwerende partij nog stelt dat zij in het kader van haar bevoegdheid de erkenning van de voorgelegde buitenlandse authentieke akte kan weigeren, kan de Raad slechts vaststellen dat dit nergens in onderhavig arrest wordt betwist. Voorts spreekt de Raad zich in onderhavig arrest, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar verweernota, geenszins uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning voor de huwelijksakte op zich. Zoals de verwerende partij overigens zelf aangeeft in de nota met opmerkingen, kan de Raad wel degelijk de wettigheid beoordelen van de weigering van verblijf (*in casu* de weigering van een visum) en nagaan of deze beslissing deugdelijk is gemotiveerd.

3.10. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelenonderdelen en het tweede middel niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat er geen noodzaak tot verdere bespreking daarvan.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2025 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend vijftieng door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER